

บทที่ 13

ลัทธิฟาสซิสต์ และนาซี (Fascism and Nazism)

ผศ.ดร. ยวงรัตน์ (พัฒนพงศ์) วิเลิศ

ในระหว่างปี ค.ศ.1920-1930 ทฤษฎีการเมืองที่เป็นภัยต่อเสรีภาพมากที่สุดคือ ลัทธิ Fascism ถึงแม้ว่าการปกครองแบบฟาสซิสต์ในเยอรมันและอิตาลีได้ถูกทำลายลง ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สอง นักคิดสมัยใหม่ก็ยังให้ความสนใจต่อลัทธินี้ ลัทธิ ฟาสซิสต์และลัทธิคอมมิวนิสต์มีลักษณะเป็นเผด็จการเหมือนกัน แต่มีเนื้อหาทางทฤษฎี ต่างกัน หลักการที่คล้ายคลึงกันก็คือ การยอมรับอำนาจรัฐบาลโดยไม่มีเงื่อนไข การ ปฏิเสธรัฐบาลที่มีรัฐธรรมนูญ การละเลยสิทธิส่วนบุคคล

ความแตกต่างระหว่าง Fascism และ Communism ก็คือ Communism มีหลัก การแบบปรัชญาการเมือง นั่นคือมีเป้าหมายทางการเมือง ส่วน Fascism ของอิตาลีและ สังคมนิยมเยอรมันก่อตัวขึ้นมาโดยไม่มีทฤษฎีการเมืองใดๆ เลย ไม่มีหลักการ ไม่มี เอกสารซึ่งเป็นข้อเขียนของนักคิดฟาสซิสต์ก่อนมีอำนาจทางการเมือง หลักการต่างๆ เกิดขึ้นภายหลังที่นักปกครองฟาสซิสต์มีอำนาจทางการเมืองแล้ว ทฤษฎีหรือหลักการนี้ มีลักษณะที่แสดงให้เห็นชัดถึงการพยายามแสวงหาอำนาจ โดยไม่มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน Fascism จึงมิได้เป็นปรัชญาการเมือง เพราะเกิดขึ้นหลังจากที่ได้มีการปฏิบัติเกิดขึ้นแล้ว

Fascism ก่อตัวขึ้นเป็นครั้งแรกในอิตาลี ในระยะที่อิตาลีมีปัญหาทางเศรษฐกิจ และไร้เสถียรภาพทางการเมืองตอนหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ผลของสนธิสัญญาแวร์ ซายส์ทำให้ชาวอิตาลีรู้สึกว่าตนถูกหลอก อิตาลีตกอยู่ในสภาพที่เลวร้ายทางเศรษฐกิจ และทางการเมือง ช่วงนี้เองสภาพสังคมบังคับให้มีผู้นำที่เข้มแข็งเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว นักการเมืองที่เป็นสัญลักษณ์ของผู้นำของอิตาลีคือ Benito Mussolini บุตรช่างตีเหล็ก เดิมมีอาชีพเป็นครู ต่อมาก็เป็นนักหนังสือพิมพ์ ได้รับอิทธิพลจาก Machiavelli และ Sorel

Benito Mussolini (ค.ศ.1883-1945)

เกิดทางภาคกลางของอิตาลี ในครอบครัวชนชั้นต่ำ ในระหว่างที่อิตาลีทำ สงครามโลกครั้งที่ 1 ได้พยายามชักจูงให้รัฐบาลเข้าร่วมกับพันธมิตร เพื่อให้อิตาลี ประสบความสำเร็จในการเป็นมหาอำนาจ ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 มุสโสลินีได้ตั้ง

หน่วยกล้าตายขึ้นเพื่อแก้ไขสถานการณ์อิตาลี ทำให้มุสโสลินีเป็นที่รู้จักเพราะขบวนการนี้ แต่ก็ไม่มากเท่าที่เขาคาดไว้ เขาจึงหันมาสร้างค่านิยมในหมู่กรรมกร โดยตั้งพรรคฟาสซิสต์เข้าแข่งขันในการเลือกตั้งในปี ค.ศ.1919 แต่พรรคฟาสซิสต์ Mussolini จึงหันมาสร้างค่านิยมในหมู่ชนชั้นกลางและชั้นสูง โดยมีนโยบายต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์และป้องกันสิทธิในทรัพย์สิน ความกลัวลัทธิคอมมิวนิสต์ทำให้เจ้าของที่ดินและนายทุนสนับสนุนเขามาก ในปี ค.ศ.1921 สมาชิกพรรคฟาสซิสต์ได้รับเลือกเข้าไปในสภาถึง 35 คน รวมทั้ง Mussolini ด้วย ตอนนี้องค์ที่พรรคเริ่มเป็นปีกแผ่น โดยได้รับความสนับสนุนจากกรรมกรที่เขาป้องกันผลประโยชน์ให้ ในขณะที่เดียวกันนายทุนก็หวังให้เขารักษาเสถียรภาพทางการเมือง

ในปี ค.ศ.1922 Mussolini ประกาศรวมสมาชิกฟาสซิสต์ให้อยู่ในคณะมนตรีเมื่อได้รับการปฏิเสธจากรัฐสภา เขาก็เดินขบวนนำทหารเชิดดาบบุกเข้ากรุงโรม กษัตริย์อิตาลีเกรงว่าจะทำให้เกิดการเสียเลือกเนื้อ จึงแต่งตั้ง Mussolini เป็นนายก สิ่งแรกที่เขาทำคือการออกกฎหมายว่าพรรคที่ได้รับการเลือกตั้งทั่วไปควรมีผู้แทน 2 ใน 3 ของผู้แทนทั้งหมด ในปี ค.ศ.1921 2 ใน 3 ของผู้แทนเป็นพวกฟาสซิสต์

ปรัชญาการเมืองของ Fascism

ในขณะที่พรรคฟาสซิสต์กำลังแสวงหาอำนาจอยู่นั้น Mussolini ประกาศว่าจุดมุ่งหมายของพรรคคือการถือระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด และการกระทำมิใช่พูดอย่างเดียว เขาประกาศลักษณะการเคลื่อนไหวของพรรคว่าไม่ตายตัว พรรคสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ได้ทุกสถานการณ์ หลังจากที่ Mussolini มีอำนาจจึงเห็นว่าควรมีปรัชญาอะไรสักอย่างมารองรับการกระทำของเขาเพื่อมิให้สิทธินี้สูญหายไปจากโลก Mussolini เชื่อว่าประชาชนจะยอมรับการปกครองของเขามากขึ้นถ้ามีหลักเกณฑ์มาอธิบายควบคู่กับการกระทำ

ในการร่างทฤษฎี Fascism นั้น เขาแต่งตั้งคณะกรรมการ 3 คน คือ Alfredo Rocco ผู้พิพากษาและศาสตราจารย์สอนวิชากฎหมายซึ่งเป็นรัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรม Giovanni Gentile นักปราชญ์ผู้เชี่ยวชาญทางปรัชญา Hegel และตัว Mussolini เอง Rocco เริ่มต้นโดยนำว่าอิตาลีสมัยใหม่เป็นผู้รับมรดกจากโรม Gentile ก็พยายามวางหลักการต่างๆ เพื่อให้รัฐควบคุมประชากรได้อย่างเด็ดขาด และ Mussolini ก็ได้ประกาศ

ทฤษฎี Fascism ในปี ค.ศ.1932 ซึ่งมีหลักการกว้างๆ คือ สร้างความรู้สึกราชาชาตินิยม การรวมอำนาจอย่างเบ็ดเสร็จของรัฐ (Totalitarianism) การต่อต้านปัญญาชน (Anti-intellectual) นิยมผู้นำ (Elitist) การต่อต้านประชาธิปไตย การจำกัดเสรีภาพประชาชน และมีลักษณะการปกครองแบบทหาร (Militaristic)

ลักษณะของรัฐ

Fascism เน้นว่ารัฐเป็นองค์การสูงสุดและมีอำนาจเหนือความต้องการของประชาชน รัฐมีอิทธิพลควบคุมกิจกรรมของคนทุกอย่าง เพราะรัฐเกิดจากการเจริญเติบโตของสังคม คนจะหลีกเลี่ยงการควบคุมของรัฐไม่ได้

รัฐมิได้เกิดจากเจตนารมณ์หรือความคิดของสมาชิก แต่เกิดขึ้นเองนอกเหนือธรรมชาติ รัฐตามความหมายของ Fascism มิได้เป็นแผ่นดิน ประชากรหรือรัฐบาลหรือประกอบด้วยองค์ประกอบทั้ง 3 นี้ แต่รัฐเป็น “ความคิด” ที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดในบุคคลหนึ่งๆ รัฐบาลฟาสซิสต์จึงเป็นผลผลิตของความคิดทางการเมือง เป็นผลผลิตของความคิดที่ศักดิ์สิทธิ์ (divine reason) ที่ Hegel พูดถึง

รัฐเป็นองค์อธิปัตย์สูงสุด การปกครองแบบประชาธิปไตยจะทำให้กลุ่มชนใช้รัฐเป็นเครื่องมือแสวงหาอำนาจของตน ดังนั้นรัฐก็ควรจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้นำที่มีความสามารถที่สามารถทำงานเพื่อส่วนรวมและจัดความต้องการส่วนตัวออกไป คนส่วนใหญ่จะไม่เหมาะสมที่จะปกครองประเทศ เพราะคุณสมบัติที่เห็นส่วนรวมสำคัญกว่าส่วนตัวเป็นลักษณะที่มีในเฉพาะคนบางคน

รัฐบาลจึงควรจะต้องเด็ดขาดและสามารถควบคุมประชาชนได้ คนที่อยู่เหนือรัฐจะไม่ใช่คนโดยสมบูรณ์ คนที่เป็นคนโดยสมบูรณ์ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐ รัฐจะยิ่งใหญ่ไม่ได้ถ้าคนไม่ยอมรับอำนาจของรัฐอย่างไม่มีเงื่อนไข

นอกจากนี้คนจะมีเสรีภาพก็ต่อเมื่อทำตามเป้าหมายของรัฐ การยอมรับอำนาจของรัฐมิได้หมายความว่ารัฐเป็นทรราช เพราะรัฐจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อคนเป็นล้านๆ ยอมรับอำนาจ ยอมรับคำสั่งของรัฐและพร้อมที่จะทำตามคำสั่งของรัฐ วิธีนี้ Mussolini อ้างว่ามีใช้วิธีแบบเผด็จการสมัยกลาง เขาเชื่อว่ารัฐฟาสซิสต์จะเพิ่มพลังให้กับประชาชน เช่นเดียวกับกองทัพที่กำลังจะไม่ลดน้อยลงถ้ามีจำนวนทหารเพิ่มขึ้น

เสรีภาพส่วนบุคคลมิใช่เป้าหมายของรัฐ แต่เป็นเครื่องมือที่ทำให้คนได้มาซึ่งความมั่งคั่งที่สูงกว่านั้นคือ เสรีภาพทาง spirit หรือทางจิต การมีเสรีภาพตามความหมายของ Fascism คือเสรีภาพจากความต้องการของตัวเอง จากความทะเยอทะยานความอยากของตัวเอง ดังนั้นคนจะมีเสรีภาพอย่างสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อทำตามคำสั่งของรัฐ รัฐจะเป็นผู้ตัดสินความยุติธรรมและความจริงทั้งหลายให้ตนเอง

ความเป็นชาตินิยม (Nationalism)

Fasciam สนับสนุนให้ประชาชนสร้างความรู้สึกรักชาติอย่างไม่มีเหตุผล เช่น การสนับสนุนให้รัฐบาลเป็นจักรวรรดินิยม สนับสนุนการทำสงครามเพื่อสร้างควมยิ่งใหญ่แก่ประเทศ ปรชญาณี Mussolini ได้รับอิทธิพลจาก Georges Sorel นักคิดสำนัก Syndicalist ชาวฝรั่งเศส ซึ่งเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่สำคัญๆ ต้องเริ่มจากความเชื่ออย่างฝังแน่น (Myth) เพื่อเป็นตัวกระตุ้นให้คนทำตาม Mussolini ดำเนินตามความคิดนี้โดยประกาศในปี ค.ศ.1922 ว่า ชาวอิตาลีเคยได้มี Myth อย่างหนึ่งสืบทอดกันมานาน นั่นคือเชื่อในความยิ่งใหญ่ของชาติของตนซึ่งได้รับมรดกมาจากจักรวรรดิโรมัน ดังนั้นอิตาลีต้องเป็นจักรวรรดิในโลกนี้อีกครั้ง จำเป็นต้องแสวงหาอาณานิคมและสร้างกองทัพอันยิ่งใหญ่ เพราะทั้งสองอย่างเป็นการแสดงออกถึงความยิ่งใหญ่ที่อิตาลีสามารถรับสืบทอดมาจากโรม

Fascism โจมตีพวก Pacifism (ลัทธินี้เชื่อว่าควรแก้ไขปัญหาโดยความสงบต่อต้านสงคราม) ว่าเป็นพวกที่โง่ เพราะคนและการต่อสู้เป็นสิ่งที่คู่กัน สงครามเปรียบเสมือนเลือดเนื้อชีวิตของคน เพราะชาติอยู่รอดก็ต่อเมื่อประสบชัยชนะในการทำสงคราม พวกที่แข็งแรงกว่าจึงจะมีสิทธิควบคุมผู้ที่อ่อนแอกว่า

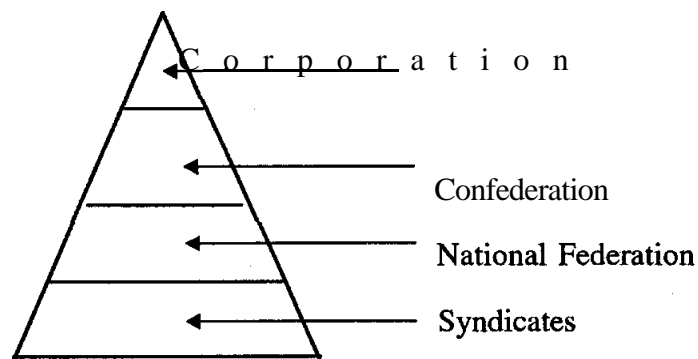
รัฐสมคม (The Corporate State)

รัฐของ Fasciam มีพรรคเพียงพรรคเดียว และมีองค์การควบคุมเรียกว่า Corporation Mussolini เชื่อว่ามีการขัดแย้งระหว่างนายทุนกับกรรมกร แต่ไม่เชื่อทฤษฎีของชนชั้นตาม Marx Mussolini พยายามสร้างวิธีการใหม่ในการแก้ปัญหาการขัดแย้งนี้ โดยเสนอให้มีการแข่งขันทางเศรษฐกิจอย่างเสรี ทฤษฎีการต่อสู้เพื่ออยู่รอดของ Darwin มิได้นำมาใช้ในกรณีกิจการภายในรัฐ เขาใช้เฉพาะในด้านความสัมพันธ์

ระหว่างประเทศเท่านั้น กิจการภายในรัฐจะต้องถูกรัฐควบคุมอย่างเด็ดขาดรวมทั้งเศรษฐกิจ ฐานะของกรรมกรและผู้รับจ้างต้องแยกให้เห็นชัด ถึงแม้ว่า Mussolini นิยมให้รัฐเข้าควบคุมกิจการทุกอย่างซึ่งเป็นลักษณะของการปกครองแบบสังคมนิยม เขาก็ต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์เพื่อรักษาผลประโยชน์ของนายทุนที่ให้การสนับสนุนเขา Mussolini จึงออกกฎหมายให้เอกชนลงทุนได้ และรัฐเข้าทำการช่วยเหลือถ้าเอกชนไม่มีความสามารถ หรือเมื่อการลงทุนมีความเกี่ยวพันทางการเมือง กฎหมายนี้คลุมเคลือและกินความกว้าง เปิดโอกาสให้รัฐเข้าควบคุมการอุตสาหกรรมหรือออกกฎข้อบังคับต่างๆ เมื่อรัฐต้องการ

ในการควบคุมทางเศรษฐกิจที่ได้ผลนั้น Fascism ได้สร้างระบบบริษัทที่ลดหลั่นกันไป หรือจัดตั้งองค์กรประเภทสมาคมย่อย (syndicates), สหพันธ์ (federation), สมาพันธ์ (confederation) และบริษัท (corporation) การตั้งองค์กรต่างๆ นี้ทำให้รัฐสามารถสร้างรูปแบบเศรษฐกิจตามต้องการ

Fascism เชื่อว่ารัฐแบบองค์กรบริษัทนี้สร้างสถาบัน 2 สถาบัน คือสถาบันของนายจ้าง และสถาบันของลูกจ้าง พวกกรรมกรอยู่ล่างสุดอยู่เป็นฐานของรูปปิระมิด อยู่รวมกันเป็นสมาคมย่อย และสมาคมย่อยรวมกันหลายๆ ก็เป็นสหพันธ์ สหพันธ์หลายสหพันธ์รวมเป็นสมาพันธ์ และกลุ่มสูงสุดคือสมาคม ซึ่งเป็นกลุ่มตัวแทนของกลุ่มอุตสาหกรรมในประเทศทั้งลูกจ้างและนายจ้าง สมาชิกสมาคมเลือกโดยรัฐบาลจากตัวแทนที่ส่งมาจากสมาพันธ์ต่างๆ

หน้าที่ของกลุ่มเศรษฐกิจที่ต่ำกว่าสมาคมคือ การตัดสินใจขัดแย้งของกรรมกร และการต่อรองต่างๆ ส่วนองค์การสูงสุดคือบริษัท มีอำนาจในการจำกัดการผลิต ตั้งมาตรฐานราคา และเป็นผู้ประสานความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ Mussolini เชื่อว่าสมาคมสามารถควบคุมทั้งลูกจ้างและนายจ้างได้ แต่ในทางปฏิบัติ บริษัทมิได้เป็นเพียงตัวแทนของลูกจ้างและนายจ้างเท่านั้น รัฐบาลฟาสซิสต์ได้เข้าควบคุมอำนาจและตัดสินใจนโยบายของกลุ่มบริษัทแทน จึงเป็นการยากที่จะดูว่านโยบายนั้นเป็นของนายจ้างหรือลูกจ้างหรือไม่ ในการสร้างรัฐแบบสมาคมนี้ Mussolini เสนอว่าต้องมีเงื่อนไข 3 ประการคือ

1. ต้องมีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียว เพื่อที่จะให้ผลประโยชน์ที่ขัดแย้งกัน รวมตัวกันได้โดยศรัทธา
 2. ต้องมีรัฐบาลแบบรวมอำนาจ เพื่อรวบรวมพลังต่างๆ และผลประโยชน์ต่างๆ และความหวังของคนไว้
 3. ประเทศต้องพร้อมที่จะรับความตึงเครียดและต้องปรับปรุงกองทัพให้แข็งแรง
- ในปี ค.ศ. 1938 สภาอิตาเลียนได้ออกกฎหมายให้ตั้งผู้แทนฟาสซิสต์เป็นผู้ประสานความขัดแย้งในรัฐสภา ประกอบด้วยตัวแทนจากกลุ่มเศรษฐกิจต่างๆ 22 คน ดังนั้นผู้แทนจึงมาจากกลุ่มอาชีพต่างๆ มิได้เป็นตัวแทนจากท้องถิ่น แต่ Mussolini ก็ควบคุมพวกนี้ไว้ในอำนาจ จึงมิได้มีการออกกฎหมายโดยสมาชิกพวกนี้

ลัทธิสังคมนิยมแห่งชาติ (National Socialism)

ในขณะที่อิตาลีเกิดมีลัทธิ Fasciam ในเยอรมันก็มีลัทธิใหม่ที่มีลักษณะเป้าหมายและวิธีการไม่แตกต่างกันนัก คือลัทธิ Nazism สภาพในประเทศเยอรมันได้รับความหายนะจากสงคราม ทั้งยังต้องชำระหนี้ในสงครามในปี ค.ศ.1930 เยอรมันมีสภาพที่ไม่ต่างจากอิตาลีนัก สภาพนี้เอื้ออำนวยที่จะให้มีผู้นำเผด็จการอย่างทันทีทันใด ผู้ที่เป็นผู้ริเริ่มในเยอรมันคือ ฮิตเลอร์

Adolph Hitler (ค.ศ.1889-1945)

เกิดใน Braunau Austria บิดาเป็นข้าราชการชั้นผู้น้อย มารดาเป็นชานา มีชีวิตที่ลำบากตั้งแต่เล็ก เรียนมัธยมปลายก็ไม่สำเร็จ ต้องดิ้นรนเลี้ยงตัวเองมาตลอด Hitler จึง

มองโลกในแง่ร้าย ในปี ค.ศ.1914 เมื่ออายุได้ 25 ปี เขาก็ถูกเกณฑ์ทหาร และได้รับรางวัลกล้าหาญเมื่อสงครามโลกครั้งที่ 1 ยุติ เขาก็รวบรวมสมัครพรรคพวกตั้งพรรคสังคมนิยมของกรรมกรแห่งชาติขึ้น (National socialist German Worker's Party)

ฮิตเลอร์มีวาทะศิลป์เป็นเยี่ยม พุคยูแห่ให้ประชาชนเห็นว่าเยอรมันมิได้แพ้สงคราม แต่ถูกหักหลังโดยพวกยิวและพวก Marxist และปฏิเสธไม่ยอมทำตามสนธิสัญญาแวร์ซายส์ พวกกรรมกรสนับสนุนเขา มา ในปี ค.ศ.1923 Hitler ก็ปฏิวัติยึดรัฐบาล แต่ประสบความล้มเหลว ถูกจำคุก 5 ปี ในระยะนี้เขาเขียนหนังสือเรื่อง “ชัยชนะของข้าพเจ้า” (Mein Kampf) ขึ้น ต่อมาก็ใช้เป็นคัมภีร์ของลัทธินาซี

เมื่อออกจากคุก Hitler ก็ได้ตั้งองค์การคล้ายๆ พรรคของ Mussolini เพื่อต่อต้าน Marxist และสนับสนุนชนชั้นต่ำ คือพรรคนาซี ในปี ค.ศ.1930 พรรคนาซีได้รับเลือกเป็นพรรคที่ใหญ่อันดับรอง ในปี ค.ศ.1933 ฮิตเลอร์ก็เข้ามามีอำนาจโดยได้เป็นที่ปรึกษา นายก Hindenburg และต่อมา Hitler ก็ยึดอำนาจได้

ปรัชญานาซี เกิดขึ้นระหว่างที่ฮิตเลอร์แสวงหาอำนาจ มิได้เป็นปรัชญาตามความหมายของตะวันตก แต่เป็นการแสดงออกทางอารมณ์มากกว่า เนื่องจากผู้นำเชื่อในความยุติธรรมและมีความเป็นอคติต่อสังคม ทฤษฎีที่สำคัญคือข้อเขียนของฮิตเลอร์ เนื้อหาของทฤษฎีนี้มีดังนี้

เผ่าผู้นำ (The Master Race)

ฮิตเลอร์ และ Rosenberg ซึ่งเป็นบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์นาซีเชื่อว่า ตามกฎหมายธรรมชาติ (The Law of Nature) ชนเผ่าต่างๆ จะมีความอ่อนแอและความแข็งแรงไม่เท่ากัน เช่นเดียวกับคนที่มีความแข็งแรงไม่เท่ากัน ความแข็งแรงของเผ่าพันธุ์เกิดจากความบริสุทธิ์ของเผ่าพันธุ์ การผสมของเผ่าที่แข็งแรงกับเผ่าอื่นทำให้เผ่าตนด้อยลง ดังนั้นเผ่าที่เป็นผู้นำไม่ควรไปปะปนกับเผ่าอื่น การต่อสู้ทางประวัติศาสตร์เป็นการต่อสู้ระหว่างเผ่ามากกว่าระหว่างชนชั้น

ดังนั้น เพื่อให้อารยธรรมของโลกพัฒนาต่อไป เผ่าผู้นำซึ่งฮิตเลอร์เสนอว่าเป็นเผ่าอารยันควรจะรักษาให้บริสุทธิ์ ฮิตเลอร์อ้างว่าดูจากผลงานทางวิทยาศาสตร์ ทางศิลปะ ก็เป็นการกระทำของคนเผ่านี้ เผ่านี้ครอบครองดินแดนทางตะวันตกเฉียงเหนือมาสู่อียิปต์ เปอร์เซีย อินเดีย กรีซ และโรม ในระหว่างพวกอารยันนี้ เผ่าที่บริสุทธิ์ที่สุดคือ

พวกเยอรมันนี้ เพราะพวกนี้มีอำนาจในการตัดสินใจว่าอะไรดีไม่ดี มีหลักเกณฑ์แน่นอน และถูกต้องให้เป็นผู้นำโดยธรรมชาติ การดูว่าคนไหนเป็นคนอย่างไร ดูได้จากเผ่าว่ามา จากเผ่าไหน

การพัฒนาความเชื่อในการเป็นเผ่าผู้นำนี้ มีพร้อมกับการต่อต้านพวกเซมิท (anti-semitism) คือพวก semite หรือยิวและอาหรับ ฮิตเลอร์ต่อต้านยิวมากในคำปราศรัยยุคแรกๆ ได้แสดงออกอย่างเปิดเผย เขาอ้างว่ายิวเป็นปาราสิตของสังคม และคอยทำลายสังคมที่คนเผ่าอื่นอาศัยอยู่ การต่อต้านยิวนี้แสดงให้เห็นถึงการต่อต้านทางจิตวิทยาของนาซี ในทฤษฎีความบริสุทธิ์ของเผ่าพันธุ์ ซึ่งพวกยิวเป็นชนกลุ่มน้อยที่ไม่มีทางรอดได้ เป็นการโยนความเกลียดชังของคนเยอรมันและให้ยิวเป็นแพะรับบาป ความกลัวคอมมิวนิสต์เปลี่ยนมาเป็นการกลัวยิว การต่อต้านนายทุนก็เปลี่ยนมาต่อต้านนายทุนยิว การกลัวผู้อื่นจะมารุกรานก็แปรเป็นการกลัวยิวครอบครองเยอรมัน การไร้เสถียรภาพทางเศรษฐกิจก็โยนความคิดไปให้ยิวโดยหาว่ายิวควบคุมเศรษฐกิจของเยอรมัน นอกจากการเผยแพร่ความกลัวนี้แล้ว ฮิตเลอร์ยังออกกฎหมายมากมายเพื่อกำจัดยิวอย่างไร้เหตุผล ในช่วงการปกครองของฮิตเลอร์มีพวกยิวถูกฆ่าตายประมาณ 3 ล้านคน และที่อพยพออกนอกยุโรปและนอกประเทศก็มีมาก

ประชาชนเยอรมัน (The German Volk)

ฮิตเลอร์วางหลักการเกี่ยวกับทฤษฎีนี้ว่า รัฐสังคมนิยมแห่งชาติเป็นรัฐของประชาชนพื้นเมือง (Volk) ซึ่งมีความหมายคลุมเคลือมาก Volk คงหมายถึงคนที่มีวัฒนธรรมเดียวกัน เผ่าพันธุ์เดียวกัน ฮิตเลอร์จึงอ้างว่า Austria เป็นส่วนหนึ่งของเยอรมัน เพราะเป็น Volk (เผ่าพันธุ์) เดียวกับเยอรมัน

พวกนาซีเห็นว่า Volk สำคัญกว่าชาติ เพราะจะเป็นปัจจัยให้คนพัฒนาตัวเองอย่างสมบูรณ์ รัฐเป็นเพียงตัวแทนของ Volk เป็นเพียงเครื่องมือสร้างเจตนารมณ์ของชาติ รัฐเยอรมันเป็นรัฐที่รวมเผ่าพันธุ์เดียวกัน (Folish state) มีเป้าหมายเพื่อให้ได้มาซึ่งเผ่าพันธุ์ที่บริสุทธิ์ สว่างงาม ฉลาด และแข็งแรง ดังนั้นคนต้องยอมรับหลักการนี้

ผู้นำ (Der Fuhrer)

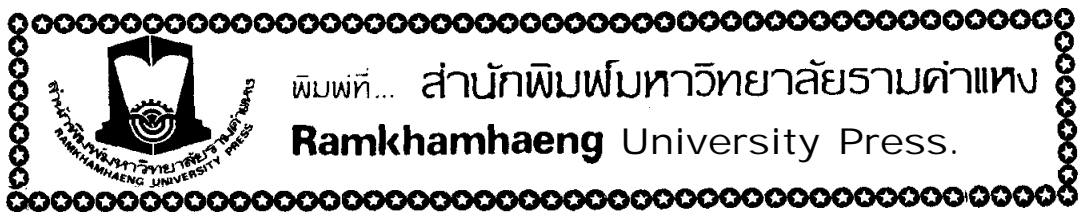
เมื่อเผ่าพันธุ์ที่ดีที่สุดสมควรจะปกครองโลก ผู้นำที่ดีที่สุดก็ควรปกครองคนอื่นเช่นกัน การเป็นผู้นำมีวิธีการเลือกโดยวิธีธรรมชาติอยู่แล้ว นั่นคือการต่อสู้ คนที่ชนะเป็นผู้ที่ได้รับเลือกให้เป็นผู้นำโดยอัตโนมัติ พวกนาซีถือว่าประชาชนปกครองตนเองไม่ได้ ผู้นำจะเป็นผู้ตอบสนองความต้องการของประชาชน คือรู้จักหน้าที่ของคนและควบคุมชะตาของคนได้

ผู้นำมิได้เป็นส่วนหนึ่งของรัฐ แต่เป็นผู้ดูแลเจตนารมณ์ของชาติ ผู้นำทำให้เจตนารมณ์ของประชาชนเป็นที่ยอมรับ ประชาชนต้องยอมรับว่าผู้นำต้องถูกต้องเสมอ คนต้องศรัทธาในตัวผู้นำ การตรวจสอบทางรัฐธรรมนูญและการถ่วงดุลย์อำนาจเป็นวิธีการที่ไร้ผล สรุปแล้ว ผู้นำนาซีมีลักษณะแบบ Charismatic คือยอมรับอำนาจโดยไม่มีเหตุผลหรือโดยอาศัยความลึกลับ

ระบบเศรษฐกิจของนาซี

ฮิตเลอร์ใช้ชื่อระบบการปกครองของตนว่า National Socialism เพื่อแสดงให้เห็นว่านาซีปกครองระบบสังคมนิยมเพื่อชาติ แต่ในทางปฏิบัติสังคมนิยมของฮิตเลอร์เป็นแบบการยึดครองของรัฐมากกว่า คือรัฐมีอำนาจสูงสุดทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง แต่ก็ยังให้เอกชนเป็นเจ้าของทรัพย์สินได้ มีระบบการหากำไร ความไม่เสมอภาคกันทางค่าจ้างและรายได้ เจ้าของเครื่องมือการผลิตคือผู้นำในสังคม รัฐบาลเป็นผู้กำหนดอัตราค่าจ้าง จำนวนชั่วโมงทำงาน ประเภทของสินค้าและจำนวนสินค้า

ในเยอรมันไม่มีรูปแบบสมาคมตามอย่างมุสโสลินี แต่ฮิตเลอร์ได้สร้างระบบทางเศรษฐกิจที่เรียกว่า Estates ขึ้นมาแทน มีลักษณะการปฏิบัติที่คล้ายกับสมาคมย่อยๆ (Syndicates) สมาคมสูงสุดคือสหพันธ์กรรมกรแนวหน้า (Labour Front) ซึ่งมีสมาชิกเป็นคนงาน ลูกจ้าง ในทางปฏิบัติพรรคนี้เป็นเพียงหุ่นกระบอกให้พวกนาซีเท่านั้น

พิมพ์ที่... สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง
Ramkhamhaeng University Press.

2528290

